

Skvallar [2000-04-05]

Teater Bobis på turné

Dagens plats: Redaktionen

Datum: 2000-04-03

Klockslag: kl 09.00

Den här veckan kan du läsa en turnédagbok skriven av Nicholas Olsson. Nicholas är just nu ute på turné med föreställningen "Brev på villovägar".

"Brev på villovägar" är skriven av Ingegerd Monthan. Det är en tät psykologisk thriller som utspelar sig mellan två män i en barack på ett vägbygge i övre Norrland. De två männen är den tillfällighetsarbetande lastbilschauffören Micke som är på flykt undan familjeansvaret och polisen (spelad av Nicholas) och den förståndshandikappade Bo-Lennart (Claes Hartelius) som för första gången i sitt liv har fått ett riktigt jobb.

Nicholas Olsson är frilansande skådespelare och var 1983 med och startade 4:e teatern. Han var också en av initiativtagarna till Teater-ensemblen (1989) som har blivit känd för sina Shakespeareuppsättningar på Gotland. På Unga Riks har Nicholas medverkat i pjäserna Sprängdeg och tulpaner och Sent i november. Claes Hartelius är frilansande skådespelare och har tidigare medverkat i Unga Riks succépjäs Sagan om den lilla farbrorn, som kom att gästspela i ett tiotal länder, bland annat Japan.

Föreställningen är en uppsättning av Teater BOBIS. Vårens turné är ett samarbete med Riksteaterns ensemble Unga Riks.

Om du vill chatta med skådespelarna under turnén, så gå in på Unga Riks chattsida. Adressen hittar du som bifogad länk på denna sida.

Nummer

Skvallar [2000-04-05]

Teater Bobis, dag 1

Dagens plats: På väg per tåg och buss

Datum: 2000-04-03

Klockslag: 20.00

Det är konstigt, tycker vi, att SJ har sålt ut hela Norrland. Det går nämligen inte att åka tåg hela vägen till Umeå. Vi fick skumpa i en buss från Sundsvall. Men det är väl inte konstigt egentligen, det är ju bara marknaden som gör det möjligt för folk i norra Sverige att få uppleva hur konkurrensen stimulerar nybygggaranda och påhittighet. Det är bara bra för de där uppe. Ta bort tågen så ska ni se att de hittar på nåt nytt och kul. Det blev buss.

Vi som helst åker tåg är Claes Hartelius och Nicholas Olsson. Vi tänkte ta er med på en turnésväng norröver.

Riksteatern jobbar ännu så länge för att hela Sverige ska leva. En teaterföreställning från Riksteatern kostar lika mycket var den än spelas i vårt avlånga land. En fin tanke. Unga Riks som vi turnerar med är dessutom den enda folkteatern. Alla elever får se vår föreställning oavsett klasstillhörighet. Det är stort. Jag är anhängare av folkteatertanken.

Det är klart att när Claes och jag sitter och snackar om kvällen kan vi längta till teaterhusets ombonade värme och en egen loge. Men aldrig på bekostnad av innehållet. Det är nu en gång så att teatern har två påsar, som vi brukar säga. Den ena påsen är glamour, chokladkartonger, frasande scenkläder, beundrare, champagne och så vidare. Den andra påsen är ögonblicket då något händer mellan scen och salong, mellan människor, mellan själar. Närvaro och kommunikation. Den totala nukänslan.

Det bästa vore om man kunde ta bägge påsarna och lägga i en större. Vilken påse det skulle bli!!! Vi spekulerar bara och filosoferar om hur det kunde vara. Teater bygger på konflikter, man måste liksom ha en sten i skon om det ska bli bra. Okey. Imorgon ska vi ut i verkligheten. Grubbe skolan i Umeå kl.10.10 och 12.55. Vi ses då.

Nicholas Olsson

Vem är jag/en resa inom mig/ utom mig/ i ängslan.FOTO: Nicholas Olsson.

Skvallar [2000-04-06]

Teater Bobis, dag 2

Dagens plats: Grubbe skola i Umeå

Datum: 2000-04-04

Klockslag: 17.00

Audi är en stadig bil. Vi har fått en sådan att köra till Grubbeskolan. När vi kommer fram blir vi mötta av Urpo.

Urpo är en finsk skådespelare som arbetar som vaktmästare ett tag. Urpo Tirri, som han heter, hjälper oss på plats i det klassrum där vi ska framföra pjäsen. Urpo gör en föreställning som har turnerat från Kallotfestivalen i Rovanjemi ända ner till Örnsköldsvik. "Mannens knutar" heter den och utspelas i en container. Hans grupp heter Kirput som betyder lopporna. Han är fin, Urp, och han ska se till att få ledigt så han kan se vår föreställning.

Grubbeskolan är bra. Man känner det på tröskeln. Det är som en gas man kan lukta på.

Vi ställer iordning och förbereder oss.

Vi blir hälsade och välkomnade av rektorn, vilket är en ovanlighet. Ungdomarna är där hos oss och vi möter dem och ger dem det vi skyldiga äro. Det går bra, som alltid, höll jag på att skriva, men faktum är att någon rycker i dörren från utsidan på alldeles fel ställe, vilket alltid är svårt, men förmodligen stör det Claes och mig mer än eleverna som tittar på.

Det är tyst, så tyst efteråt. De sitter kvar. De får ett visitkort med vår adress på nätet.

Vi är nöjda med dagen. Snön vräker ner och Urpo står på trappan till skolan och vinkar farväl.

Audin rullar tryggt in mot stan och hotellet. Imorgon spelar vi på kvällen för första gången. Det är en fritidsgård – Athena.

Nicholas Olsson

Jag heter Urpo jag/och sjunger varje dag/de säger jag är snygg/men jag kan också vara stygg. FOTO: Nicholas Olsson.

Teater Bobis, dag 3

Dagens plats: Hotellet

Datum: 2000-04-05

Klockslag: kl. 19.00

Ledig dag och frukost som ska ätas, träffar Claes, sitter och pratar ett tag, går upp på rummet och ringer några arrangörer, ringer Claes och diskuterar snöoväder, ligger på sängen och längtar hem till A, E och G, går upp och tittar ut genom fönstret, massor av snö där ute, det skulle vara vår, blir trött, går och borstar tänderna, sitter ett tag, tänker på några Japaner som Claes ska träffa, han har varit i Japan och spelat teater för en massa Japaner, han har bott lite där också, jag har aldrig varit i Japan, klär på mig en skjorta och rena kalsonger, går ner och fikar i restaurangen, Claes kommer, vi snackar om tvillingbröderna som gjorde så snygga mål i matchen mot Brynäs, Claes säger att de tjänar ganska mycket pengar, hur mycket då frågar jag, säkert hundra tusen säger Claes, i månaden frågar jag, Claes nickar sakta och frågar om jag ska gå på bilmässan, jag säger att jag inte kan för vi är hemma så kort, vi bestämmer att äta vid 15.00, jag går förbi receptionsdisken och snappar åt mig en näve väldigt speciella godisar som de har i en skål som står på där, Claes frågar om jag ska hänga med upp till relaxavdelningen och kolla, jag säger att jag vill hänga med men att jag ska hämta kameran först.

Ungdomarna som vi träffar har en sån otrolig kraft. En inneboende kraft, och en längtan till konfrontationer på alla plan.

För att skolan ska fungera som den ser ut idag, måste den många gånger förtrycka eleverna. Lärare är alltid förståndiga, allvetande och ordningssamma. Och eleverna anar med all rätt att livet och vuxenvärlden inte ser ut så egentligen.

Teatern kan visa på alternativ och bejaka deras aningar. Att ett plus ett nästa aldrig blir två i det verkliga livet, att grammatiken bara är staket och att människor kan gå under om de inte blir bekräftade. Ungdomar ska vara bökiga, tycker jag. Den värsta känslan som finns är att kliva in i ett klassrum med sextio perfekt tuktade tonåringar. Man vill be dem göra uppror eller åtminstone kasta något eller vägra ta av sig mössan eller jackan eller prata högt eller komma försent eller vad som helst, men de är så uppfostrade och artiga och bara längtar efter att få ta del av ett levande kulturbesök i form av teater.

Förhoppningsvis är vi inte vad de förväntade sig för det vore verkligen inget kul, om vi var det alltså. Någon har sagt att, bättre än att ge publiken det den vill ha är att ge den det den inte visste att den ville ha.

Vi ska spela på kvällen för första gången, och på en ungdomsgård.

Onsdag kväll.

Vi är klara för att spela och får gå en vända på fritidsgården för att samla in publiken. Elva killar och två ledare blir det till slut. Claes säger att han ska skriva om detta i sina memoarer. Killarna är definitivt inga tuktade lamm utan tvärtom ganska råa typer. Men det känns bra och de hänger med hela vägen. En lång resa till Skellefteå efter föreställningen. Vi tar en öl och en köttbullemacka utan rödbetssallad. Det kanske inte är någon köttbullemacka då?

Lång dag. Skönt att sova.

Nicholas Olsson

Att täcka över med en massa snö/inte se ändå ljust/upplöst längtan hemma. FOTO: Nicholas Olsson.

Skvallar [2000-04-08]

Teater Bobis, dag 4

Dagens plats: Byske

Datum: 2000-04-06

Klockslag: 17.00

Full fart till Byske där vi spelar idag. En flicka i publiken går när vi har spelat ungefär i tre minuter. Hon skulle till tandläkaren. Vi spelar i befintligt klassrum och använder dörren i scenbilden, så det blir lite konstigt när någon går mitt i alltihop.

Mellan föreställningarna berättar Claes en historia om en resa han gjorde i Australien när han nästan blev uppäten och sen berättar han en annan historia om en noshörning som han mötte en gång. En lärare tittar in och frågar om vi vill ha mat men vi har redan pratat om att vi inte vill äta, så vi tackar nej. Stämningen på Byske skola var lite konstig, så vi packar ihop och tar med oss grejerna trots att vi ska tillbaka imorgon. Väl tillbaka på hotellet slår jag på TV:n och då är det svensk långfilm.

Tar med kameran till receptionen och säger att jag ska skriva turnédagbok för nr.nu och frågar om Åsa och Almita vill ställa upp på en bild. De är först avvisande, men när jag säger att de eventuellt kan få fribiljetter till våran föreställning så tinar de upp och ler så sött in i kameran.

När jag sen frågar om de vill ta en bild uppe på rummet blir de sura och tror att jag är nån äcklig typ och det är jag väl också. Hur kunde jag komma på en sån dum grej. Jag ville ju bara visa hur det kan se ut i en reception.

Claes och jag tar en matbit och en öl på kvällen och jag berättar om nästa veckas äventyr. Vi ska spela i Korpilombolo, Junusoando och Arjeplog. Vi pratar om att åka skidor på Dundret i Gällivare. På kvällen tänker jag på Claes fotoprojekt. Han har bestämt sig för att ta en bild på mig vid varje skola vi spelar på. Jag tog en bild på honom idag när han tog en bild på mig.

Nicholas Olsson

Claes ha tycker han är bra/på att köra varje dag/och visst jag åker gärna med/som en fru tra la la la. FOTO: Nicholas Olsson.

Teater Bobis, dag 5

Dagens plats: Byske

Datum: 2000-04-07

Klockslag: 21.00

Fredag och full fart till Byske för den sista showen kl.10.00. Vi spelar för två niondeklassare och de är väldigt respektfulla efter föreställningen. Jag pratar med en äldre manlig lärare som lovordar oss och önskar oss lycka till.

Tomas på ABF-kontoret i Byske, som arrangerar, ser också föreställningen. Han berättar att det som efterfrågas nu är studiecirkel i aktiekunskap. Alla i Byske har gått grundkurs i datakunskap och nu är alltså den naturliga fortsättningen aktiekunskap.

Själv har Tomas bott hela livet i Byske och hans största intresse är harjakt, men han erkänner att själva jakten inte är det viktiga utan han längtar mer till att tända en liten lägereld, sätta på hurran och sen bara njuta av stillheten.

Claes och jag packar ihop och sätter full fart mot Scandic i Skellefteå för att hinna med en dusch innan planet går mot Stockholm kl.12.45.

Väl framme på flygplatsen är planet försenat, så vi kan ta det lugnt.

Väl inne i planet ber jag Claes ta en bild på mig. Han siktar, planerar och till slut trycker han av. Jag är nöjd. Bilden avslöjar något av min flygrädsla.

Vi fick plats bredvid motorerna och det är ingen höjdare för mig. Jag börjar genast kolla efter sprickor i motorfästena. De ser så tunna ut att jag nästan är på väg att ropa på flygvärdinnan. Claes, som är en globetrotter, lugnar mig dock och avleder min uppmärksamhet genom att börja prata om världens längsta bro. Claes är otrolig på Guinnessrekord och har ett minne som en häst. Därför är det ganska kul när han drar igång med att referera rekord av olika slag.

Innan jag vet ordet av är vi i Stockholm.

Nicholas Olsson

Med flyg jag far så lätt och ledigt hem/att höja sig mot himlen gör man gärna/med skal av plåt jag lägger på en rem/och faller strax i Stockholm som en stjärna.FOTO: Nicholas Olsson.